

Sygn. akt II KO 37/20

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie **T. C.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 29 września 2020 r.,
wniosku skazanego

o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z
dnia 1 marca 2017 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego
w W. z dnia 26 października 2016 r., sygn. akt V K (...),
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 26 października 2016 r., sygn. akt
V K (...), wnioskodawca został uznany winnym popełnienia czterech zarzucanych
mu przestępstw, w tym czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art.
157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który wymierzono mu karę 8 lat pozbawiania
wolności

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z dnia 1 marca 2017 r., sygn. akt II AKa
(...), zmienił wymieniony wcześniej wyrok w części dotyczącej przestępstwa z art.
13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.
w ten sposób, że uznał T. C. za winnego popełnienia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw.
z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który wymierzył
mu karę 3 lat pozbawienia wolności.

W dniu 30 czerwca 2020 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek skazanego o wyznaczenie obrońcy z urzędu w celu sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 lit. b k.p.k. Wobec tego, że w uzasadnieniu wniosku skazany nie podniósł istnienia okoliczności mogących stanowić podstawę wznowienia postępowania, zarządzeniem z dnia 1 lipca 2020 r. został wezwany do wskazania w terminie 7 dni okoliczności mających stanowić podstawę wznowienia.

Skazany, któremu wezwanie zostało doręczone w dniu 20 lipca 2020 r. w określonym terminie nie uzupełnił braku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanego o wznowienie postępowania, gdyż tak w oparciu o dyspozycję art. 118 § 1 k.p.k. potraktować należało pismo T. C. , jest oczywiście bezzasadny, w związku z czym należało, w trybie art. 545 § 3 k.p.k., odmówić jego przyjęcia bez podejmowania dodatkowych czynności w postaci wcześniejszego rozpoznania wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu.

Stosownie do dyspozycji 545 § 3 k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania strony do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Sytuacja taka zachodzi w niniejszej sprawie. Przypomnieć bowiem trzeba, że zgodnie z art. 540 § 1 k.p.k. postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznowia się, jeżeli:

1. w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia;
2. po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze, czy też skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary.

Analiza treści wniosku skazanego każe stwierdzić, że nie niesie on ze sobą żadnych informacji wskazujących na zaistnienie okoliczności, które mogłyby być traktowane w kategoriach przedstawionych wyżej podstaw wznowieniowych. Wynika z niego, że wnioskodawca neguje trafność ustaleń stanowiących podstawę faktyczną jego odpowiedzialności, a także podnosi nieuwzględnienie wyniku pozytywnie zakończonej mediacji z pokrzywdzonym, co jego zdaniem obligowało Sąd do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Wznowienie postępowania nie jest instytucją przewidzianą do ponownego badania trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę odpowiedzialności karnej wnioskodawcy, a samo jego przekonanie o niesłuszności skazania nie jest wystarczającą przesłanką wzruszenia prawomocnego wyroku w trybie wznowienia postępowania. Podstawy wznowienia postępowania nie stanowi także pozytywny wynik postępowania mediacyjnego. Przepis art. 60 § 2 k.k. daje możliwość zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary w szczególnie uzasadnionych wypadkach, kiedy nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa, w szczególności, jeżeli pokrzywdzony pojednał się ze sprawcą, szkoda została naprawiona albo pokrzywdzony i sprawca uzgodnili sposób naprawienia szkody, ale nie czyni tego obowiązkiem, a tylko w takim przypadku aktualizuje się podstawa wznowienia postępowania określona w art. 540 § 1 pkt 1 lit. b k.p.k.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.